

ปัญหาการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ

พ.ศ. 2550

Child and Youth Participation Problems in the National Promotion of Child and Youth Development Act 2007

เอก วงศ์อนันต์ (Aek Wonganant) * พิชัยศักดิ์ หรยางกูร (Phijaisakdi Horayangkura) **

ดร.พูนศักดิ์ ไวสารวัณ (Dr.Poonsakdi Vaisamryat) *** ดร.ภูมิ มูลศิลป์ (Dr.Poom Moolsilpa) ****

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้ เป็นการศึกษาแนวทางการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เพื่อเพิ่มกระบวนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน ผ่านกลไกของสภาเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย ให้สามารถทำหน้าที่ในฐานะผู้แทนของเด็กและเยาวชนในการมีส่วนร่วมพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตั้งแต่กระบวนการกำหนดนโยบาย การตัดสินใจ จนถึงการดำเนินงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม จากการศึกษา พบว่า จะต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างของสภาเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมเด็กและเยาวชนทุกระดับ การเพิ่มจำนวนผู้แทนเด็กและเยาวชนในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ รวมทั้งการเพิ่มอำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทยและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ให้มีความสอดคล้องกันและครอบคลุมภารกิจการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มากยิ่งขึ้นด้วย

ABSTRACT

This thesis is aimed to study the guideline to amend the National Promotion of Child and Youth Development Act 2007 to increase child and youth participation via Children and Youth Council mechanisms, especially Children and Youth Council of Thailand to be able to perform its functions as the representative of child and youth in the participation in self, community, social, and the national development that should be effectively and actually started from the policy planning, decision making until working processes. From the study, it is found that there must be the adjustment of the structure of Children and Youth Councils to cover child and youth participation in every level, the increasing in the number of child and youth representatives in the National Committees for Child and Youth Development Promotion, including the increasing in legal authorities of Children and Youth Council of Thailand together with other concerning public organizations to be more harmonious and covered child and youth development missions.

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน สภาเด็กและเยาวชน

Key words: Child and youth participation, Children and youth council

* นักศึกษาหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

** ศาสตราจารย์ สาขากฎหมายธุรกิจ (ภาควิชาภาษาไทย) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

*** รองศาสตราจารย์ สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

**** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขากฎหมายธุรกิจ (ภาควิชาภาษาอังกฤษ) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

บทนำ

ปัญหาสังคมในปัจจุบัน เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชนในหลายด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทำให้กระบวนการพัฒนาเด็กและเยาวชนของชาติในแต่ละระดับนั้น มีอุปสรรคและเป็นไปอย่างล่าช้า ยิ่งไปกว่านั้น ในบางสถานการณ์พบว่า เด็กและเยาวชน กลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเสียเอง และอีกหลายกรณีที่เด็กและเยาวชนตกเป็นเหยื่อของปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งทั้งสองกรณีดังกล่าวนี้ เด็กและเยาวชนที่เป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้เสียหายนั้น มีอายุเฉลี่ยน้อยลงเรื่อยๆ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ, 2553)

เมื่อพิจารณาในแง่ของการบังคับใช้กฎหมายพบว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนของประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นกฎหมายในเชิงแก้ไขปัญหาหรือเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนแล้ว (Passive Law) ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ จึงได้มีการตรา “พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550” (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ, 2550) ขึ้น เพื่อให้เป็นกฎหมายเชิงรุก (Active Law) ที่มุ่งเน้นการป้องกันและการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และใช้ศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ในการมีส่วนร่วมพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติต่อไป

อย่างไรก็ตาม หลังจากทีกฎหมายดังกล่าวได้มีการใช้บังคับมาจนถึงปัจจุบัน พบว่า จำนวนและสัดส่วนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนยังไม่มากเท่าที่ควร ในทางตรงกันข้าม ปัญหาของเด็กและเยาวชนกลับมีจำนวนและความถี่ของเหตุการณ์เพิ่มสูงขึ้น จึงต้องมีการพิจารณาเพิ่มบทบาทและการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ โดยเฉพาะกลไกของ “สภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย” ซึ่งกฎหมายกำหนดให้เป็นองค์กรของ

เด็กและเยาวชนในระดับชาตินั้น จะต้องมีการปรับปรุงโครงสร้าง การเพิ่มอำนาจหน้าที่และการส่งเสริมสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการเพิ่มจำนวนผู้แทนเด็กและเยาวชนในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ ให้มากขึ้น เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ในฐานะ “ผู้แทน” ของเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีการผลักดันนโยบายและโครงการต่างๆ เพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้นในอนาคต

ในวิทยานิพนธ์นี้ จึงมุ่งศึกษาแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนผ่านกลไกสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย โดยจะทำการศึกษานโยบายว่าด้วยสิทธิเด็กฯ กฎหมายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในต่างประเทศ ทฤษฎีการมีส่วนร่วมและการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาตัวอย่างองค์การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการพัฒนาตนเอง เพื่อนำไปประกอบการพิจารณาเสนอแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาค้นคว้าบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ กฎหมายส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการพัฒนาเด็กและเยาวชนของต่างประเทศ และทฤษฎีว่าด้วยการพัฒนาเด็กและเยาวชน

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หลักการและแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนไทย ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เปรียบเทียบกับกระบวนการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในต่างประเทศ

3. เพื่อนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550

วิธีการวิจัย

เป็นการวิจัยเอกสาร โดยศึกษาวิเคราะห์ ข้อมูลจากบทบัญญัติในพระราชบัญญัติส่งเสริมการ พัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 อนุสัญญา ว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ กฎหมายส่งเสริม การมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนของต่างประเทศ ในการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ สาธารณรัฐฝรั่งเศส สาธารณรัฐ ฟินแลนด์ และสหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาจากหนังสือกฎหมาย เอกสารหรือวารสาร ทางวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง บทความ วิทยานิพนธ์ และวิจัยข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ตลอดจนการไป สัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลจากนักวิชาการ เจ้าหน้าที่ของ องค์กรด้านเด็กและเยาวชนระหว่างประเทศ เจ้าหน้าที่ ขององค์กรด้านเด็กและเยาวชนในประเทศไทย หรือ องค์กรเอกชนหรือ NGOs อื่นๆ แล้วนำมาวิเคราะห์ถึง ปัญหาด้านการขาดโอกาสในการมีส่วนร่วมของเด็ก และเยาวชนไทย ในการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ เพื่อนำมาสู่การเสนอแนะ แนวทางการแก้ไขกฎหมายและปัญหาดังกล่าวของประเทศ ไทย ให้มีประสิทธิภาพและสามารถตอบสนองความ ต้องการของเด็กและเยาวชนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เพื่อเพิ่มกระบวนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน ผ่านกลไกสภาเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสภาเด็กและ เยาวชนแห่งประเทศไทย ให้สามารถทำหน้าที่ในการ เป็นผู้แทนของเด็กและเยาวชนในระดับชาติ ในการมี ส่วนร่วมกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงานและ โครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและ เยาวชน ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ใน

ปัจจุบัน จากการวิจัย ปรากฏประเด็นปัญหาที่จะต้อง ได้รับการพิจารณาแก้ไข 3 ประการหลัก ดังต่อไปนี้

1.ปัญหาโครงสร้างของสภาเด็กและเยาวชน

พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชน แห่งชาติฯ ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งสภาเด็กและ เยาวชนอำเภอ สภาเด็กและเยาวชนจังหวัด สภาเด็ก และเยาวชนกรุงเทพมหานคร และสภาเด็กและเยาวชน แห่งประเทศไทย เพื่อให้เป็นกลไกหนึ่งในมาตรการ ส่งเสริมการดำเนินงานเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งได้กำหนดไว้ในหมวด 3 ส่วนที่ 1 ตั้งแต่มาตรา 22 ถึง มาตรา 40 ดังนี้ จะเห็นว่ากฎหมายไม่ได้กำหนดให้ มีการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนขึ้นในระดับตำบล ส่วน ในกรุงเทพมหานครเอง ก็ไม่มีการจัดตั้งสภาเด็กและ เยาวชนแขวง และสภาเด็กและเยาวชนเขต ซึ่งทั้ง ตำบล แขวง และเขตนั้น จัดว่าเป็นระดับพื้นที่ที่มีเด็ก และเยาวชนอาศัยอยู่และดำเนินกิจกรรมจำนวนมาก ดังนั้น การที่กฎหมายกำหนดให้มีเพียงสภาเด็กและ เยาวชนอำเภอในแต่ละจังหวัด ทำให้การปฏิบัติตาม นโยบาย แผนงาน และโครงการต่างๆ เกี่ยวกับการ พัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งมีการกำหนดมาตั้งแต่ใน ระดับชาตินั้น ขาดช่วงขาดตอนลง ไม่ต่อเนื่องไปถึง ระดับปฏิบัติการในพื้นที่ เด็กและเยาวชนจำนวนมาก ขาดโอกาสในการมีส่วนร่วม ทำให้สภาเด็กและ เยาวชนในภาพรวม ขาดพลังและความตื่นตัวในการ ขับเคลื่อนภารกิจต่างๆ ไปในที่สุด

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เขียนได้ทำการศึกษา แนวทางการดำเนินงานขององค์กรภาคประชาชนใน การมีส่วนร่วมพัฒนาตนเอง อย่างเช่น สภาเกษตรกร แห่งชาติ (สภาเกษตรกรแห่งชาติ,2553) สภาพัฒนา การเมือง (สภาพัฒนาการเมือง,2551) และสมัชชา ปฏิรูป (ราชกิจจานุเบกษา,2553) นั้น พบว่า องค์กร ทั้งหลายที่ได้กล่าวมา มีโครงสร้างในกระบวนการ จัดตั้งและดำเนินงาน เริ่มค้นขึ้นจากในระดับตำบลหรือ หมู่บ้านทั้งสิ้น ทำให้การขับเคลื่อนนโยบายและภารกิจ ต่างๆ ขององค์กร สามารถดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง และมีพลัง ทั้งยังเป็นการเพิ่มโอกาสการมีส่วนร่วมของ

ภาคประชาชนไปยังระดับพื้นที่ต่างๆ โดยเฉพาะระดับตำบล อันเป็นพื้นที่ที่มีหน่วยงานทางปกครองอย่างเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) รับผิดชอบดูแลการจัดทำบริการสาธารณะและการส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่อยู่แล้ว จึงทำให้การขับเคลื่อนภารกิจต่างๆ ขององค์กรภาคประชาชนทั้งสามนั้น ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ได้รับการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงควรมีการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล สภาเด็กและเยาวชนแขวง และสภาเด็กและเยาวชนเขต โดยมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกรุงเทพมหานคร เป็นผู้ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดตั้งและการดำเนินงาน ซึ่งจะเป็นการเพิ่มโอกาสในการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในการพัฒนาตนเอง ชุมชนและสังคมได้เป็นอย่างดี ทั้งยังจะช่วยให้การขับเคลื่อนนโยบายการพัฒนาเด็กและเยาวชนในระดับชาติ ไปสู่การปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมได้มากยิ่งขึ้น

ผู้เขียนขอเสนอตัวอย่างในต่างประเทศที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เข้ามามีบทบาทและอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในพื้นที่ เช่น **สาธารณรัฐฝรั่งเศส** โดยนโยบายของรัฐบาลทุกชุดที่ให้อิสระอย่างเต็มที่แก่เทศบาลทั่วประเทศ ในการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนขึ้นในท้องถิ่น และให้เทศบาลต่างๆ นั้น กำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงานและกิจกรรมการพัฒนาเด็กและเยาวชนในพื้นที่ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญด้วย (Myriam, G., Renaud, F. and Solange, F., 2011) **สาธารณรัฐฟินแลนด์** มาตรา 27 แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลท้องถิ่น (Local Government Act) ได้บัญญัติถึงการมีส่วนร่วมและโอกาสในการแสดงออกของประชาชนในระดับเทศบาล และการมีส่วนร่วมนั้นจะต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนโดยการช่วยเหลือให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้นสามารถบริหารจัดการ เตรียมความพร้อม และมีการวางแผนในเรื่องที่เกี่ยวกับการมี

ส่วนร่วมของเยาวชนและสิทธิของเยาวชนในการได้รับคำปรึกษาแนะนำภายในเขตเทศบาล ซึ่งถือเป็นการผูกพันในทางกฎหมายด้วย และมาตรา 7 แห่งรัฐบัญญัติเยาวชน ค.ศ. 2006 (Youth Act 2006) บัญญัติว่า “งานด้านเยาวชนและนโยบายด้านเยาวชน ถือเป็นส่วนหนึ่งในความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองท้องถิ่น และการดำเนินการกิจด้านเยาวชนในท้องถิ่นนั้น ถือเป็นการรับผิดชอบร่วมกันของหน่วยงานปกครอง สมาคม และองค์กรเยาวชนต่างๆ ในการดำเนินงาน การให้บริการเยาวชนในด้านต่างๆ นั้นอาจได้รับจากหน่วยงานระดับภูมิภาคโดยความร่วมมือของหน่วยงานปกครองท้องถิ่นด้วย” (Ministry of Education, Republic of Finland, 2006) **สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล** ก็เป็นอีกหนึ่งประเทศ ที่มีการส่งเสริมสนับสนุน การคุ้มครองและพัฒนาสิทธิของเด็กและเยาวชนทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ในมาตรา 59 ธรรมนูญแห่งเด็กและวัยรุ่น ค.ศ.1990 (The Statue of Child and Adolescent 1990) ได้กำหนดให้รัฐต่างๆ และรัฐบาลแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐ รวมทั้งหน่วยงานระดับเทศบาล มีหน้าที่ในการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการใช้ทรัพยากรและพื้นที่สำหรับการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม กีฬา และนันทนาการ เพื่อการฝึกฝนอบรมและการพัฒนาในด้านอื่นๆ แก่เด็กและเยาวชนด้วย (The Federative Republic of Brazil, 1990)

นอกจากประเด็นเรื่องโครงสร้างของสภาเด็กและเยาวชนดังที่กล่าวมาข้างต้นควรจะต้องมีการพิจารณาแก้ไขแล้ว ประเด็นเรื่องคณะที่ปรึกษาของสภาเด็กและเยาวชนอำเภอ ก็ควรที่จะได้มีการพิจารณาแก้ไขด้วยเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ในมาตรา 22 วรรค 4 พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนฯ มิได้กำหนดให้ “นายอำเภอ” เป็นหนึ่งในคณะที่ปรึกษาของสภาเด็กและเยาวชนอำเภอด้วย ทั้งๆ ที่นายอำเภอ ถือเป็นผู้บริหารสูงสุดของการบริหารราชการในระดับอำเภอ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก

เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ, 2550) ดังนั้น การขาดนายอำเภอในฐานะที่ปรึกษาไป อาจทำให้ การบูรณาการการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงาน หลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรมเด็ก และเยาวชนภายในอำเภอนั้นๆ ซึ่งต้องมีการระดม ทรัพยากรและสรรพกำลังต่างๆ อาจมีปัญหาในด้านการประสานงาน ความต่อเนื่อง และความเป็นเอกภาพ ได้ ดังนั้น จึงควรมีการพิจารณาเพิ่มเติมให้นายอำเภอ เป็นหนึ่งในคณะที่ปรึกษาของสภาเด็กและเยาวชน อำเภอด้วย

2. ปัญหาจำนวนและบทบาทของผู้แทนเด็ก และเยาวชนในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็ก และเยาวชนแห่งชาติ

พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชน แห่งชาติฯ มาตรา 10 ได้กำหนดให้มี “คณะกรรมการ ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ” ขึ้น 1 คณะ จำนวน 22 คน มีนายกรัฐมนตรีหรือรอง นายกรัฐมนตรีที่ได้รับการมอบหมายเป็นประธาน และ ได้กำหนดให้มีผู้แทนเด็กและเยาวชนที่ได้รับคัดเลือก จากสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย จำนวน 2 คน เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการดังกล่าวด้วย มีอำนาจหน้าที่ เช่น การเสนอแนะ โยบาย แผนพัฒนาเด็กและเยาวชน แห่งชาติ แนวทางการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ และ ข้อบังคับเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและ เยาวชนต่อคณะรัฐมนตรี เป็นต้น (สำนักงานส่งเสริม สวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และ ผู้สูงอายุ, 2550)

จะเห็นว่า จำนวนผู้แทนเด็กและเยาวชนซึ่งมี เพียง 2 คนนั้น คิดเป็นร้อยละ 9.09 ของคณะกรรมการ ทั้งหมดนั้น ถือว่าน้อยมาก เมื่อเทียบกับภารกิจและ อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ซึ่งถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อทิศทางและอนาคตของการพัฒนาเด็ก และเยาวชนของชาติอย่างยิ่ง อาจส่งผลทำให้ไม่สามารถโน้มน้าว เสนอแนะ คัดค้านหรือผลักดัน นโยบาย หรือสร้างความเปลี่ยนแปลงต่อกระบวนการ

ตัดสินใจใดๆ ที่เกิดขึ้นจากคณะกรรมการซึ่ง ประกอบด้วยผู้ใหญ่จำนวนมากถึง 20 คนได้เลย

ใน **ประเทศมาเลเซีย** มีการตราบัญญัติ เลขที่ 668 “บัญญัติว่าด้วยกลุ่มเยาวชนและการ พัฒนาเยาวชน ก.ศ. 2007” (Law Of Malaysia, Act 668, Youth Societies and Youth Development Act 2007) ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรการการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนของประเทศใน หลายประเด็น โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของเยาวชน ในคณะกรรมการระดับชาตินั้น ปรากฏอยู่ในส่วนที่ 5 ว่าด้วยสภาที่ปรึกษาเยาวชนแห่งชาติ (National Youth Consultative Council) ซึ่งมีคณะกรรมการทั้งหมด จำนวน 150 คน โดยเป็นสัดส่วนของสมาชิกทั้งหมด แห่งสภาสูงสุด และคณะกรรมการบริหารของสภา เยาวชนแห่งชาติมาเลเซีย จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 52 ของจำนวนคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเยาวชน แห่งชาติมาเลเซียทั้งหมด (The Government of Malaysia, 2007) ซึ่งถือเป็นสัดส่วนจำนวนเยาวชนที่ มาก และมากกว่าสัดส่วนจำนวนของคณะกรรมการ ที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีเพียงร้อยละ 48 เท่านั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงความตระหนักและการให้ความสำคัญแก่ผู้แทน ของเยาวชนในประเด็นระดับชาติของประเทศมาเลเซีย ได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ การดำเนินโครงการหรือ กิจกรรมใดที่เยาวชนของประเทศมาเลเซียร้องขอ มักจะได้รับการผลักดันและการสนับสนุนจากรัฐบาล และหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐเป็นอย่างดีและราบรื่นเสมอ

ดังนั้น หากประเทศไทยมีการแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัติของ พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและ เยาวชนแห่งชาติฯ มาตรา 10 (7) โดยเพิ่มจำนวน ผู้แทนของเด็กและเยาวชน จาก 2 คน เป็น 5 คน (มาจากประธานสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย ประธานสภานักเรียนไทย และผู้แทนยุวเกษตรกรไทย) ก็จะทำให้มีสัดส่วนของผู้แทนเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด ทันที ซึ่งแม้ว่าจะเป็นอัตราที่ไม่สูงนักเมื่อเปรียบเทียบกับ ประเทศมาเลเซีย แต่ก็น่าจะสูงพอที่จะเพิ่ม

กระบวนการมีส่วนร่วมและเสียงของเด็กและเยาวชนให้มีพลังในการโน้มน้าว ผลักดัน หรือเสนอแนะข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนของชาติ ในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ได้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอย่างแน่นอน

3.ปัญหาการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย

พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ มาตรา 33 ได้กำหนดให้สภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย มีอำนาจหน้าที่ 6 ประการ เช่น การให้ความเห็นในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และงบประมาณของหน่วยงานของรัฐเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน การเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่อาจมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน และการเสนอต่อคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ (กดยช.) เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชน หรือองค์กรชุมชน เป็นต้น (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ, 2550) ซึ่งดูเหมือนจะเป็นอำนาจหน้าที่ที่ “กว้างขวาง” แต่ในขณะเดียวกันก็ขาดความ “เฉพาะเจาะจง” และยังไม่ครอบคลุมถึงการพัฒนาในทุกมิติ นอกจากนี้ ความรู้ ความสามารถ และศักยภาพของการเป็น “ผู้แทนเด็กและเยาวชนในระดับชาติ” ยังไม่ถูกนำมาใช้และส่งเสริมให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสมและเต็มที่นัก นอกจากนี้ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (สท.) ในฐานะเป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีความรับผิดชอบในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งและการดำเนินงานของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย ก็ยังไม่สามารถดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ได้อย่างที่ควรจะเป็น จึงสมควรจะต้องมีการบัญญัติเพิ่มเติมบทบาท อำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย รวมทั้ง อำนาจหน้าที่ของ สท. ให้มีความครอบคลุมและสอดคล้องกับภารกิจของสภาเด็กและ

เยาวชนแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มากยิ่งขึ้นด้วย

ผู้เขียนได้ทำการศึกษาวิจัยการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรการมีส่วนร่วมภาคประชาชน และกฎหมายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน ในต่างประเทศ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยพบว่า สภาพัฒนาการเมือง มีจุดเด่นของอำนาจหน้าที่ตาม พ.ร.บ.สภาพัฒนาการเมือง พ.ศ. 2551 คือ สามารถติดตามสอดส่องและประสานงานกับส่วนราชการต่างๆ เพื่อให้มีการดำเนินการไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม และยังสามารถประสานให้มีการดำเนินงานและประเมินผลการปฏิบัติงานตามแผนพัฒนาการเมืองของหน่วยงานราชการต่างๆ ได้อีกด้วย (สภาพัฒนาการเมือง, 2551) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nation Convention on the Right of the Child) มีหลักการสำคัญในข้อ 12 (1) ที่แสดงให้เห็นถึงการรับประกันสิทธิและการยอมรับในความคิดเห็น ความรู้และความสามารถของเด็กและเยาวชน ในกระบวนการตัดสินใจในเรื่องที่มีผลกระทบต่ออนาคตของพวกเขา ทั้งนี้ ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็กและเยาวชน จะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุ และวุฒิภาวะของเด็กและเยาวชนนั้น (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ, 2550) ประเทศมาเลเซีย รัฐบัญญัติเลขที่ 668 “รัฐบัญญัติว่าด้วยกลุ่มเยาวชนและการพัฒนาเยาวชน ค.ศ. 2007” (Law Of Malaysia, Act 668, Youth Societies and Youth Development Act 2007) มีจุดเด่นใน มาตรา 52 คือได้กำหนดให้สภาเยาวชนแห่งชาติฯ อาจขอรับการจัดสรรด้านการเงินและความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ที่จำเป็นในการดำเนินงานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเยาวชนและกีฬาได้โดยตรง และเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเยาวชนและกีฬาได้รับการร้องขอเช่นนั้นแล้ว จะต้องปรึกษาหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยไม่ชักช้า (The

Government of Malaysia, 2007) สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ รัฐบัญญัติแห่งสาธารณรัฐ หมายเลข 8044 รัฐบัญญัติว่าด้วยเยาวชนในการสร้างชาติ (Republic Act 8044 The Youth in The Nation – Building Act) ได้บัญญัติให้มีการแต่งตั้ง “คณะกรรมการเยาวชนแห่งชาติ” (National Youth Commission) ขึ้น ซึ่งมีสถานะทางกฎหมายเทียบเท่ากับ “กระทรวง” หนึ่งของรัฐบาล โดยได้กำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเอาไว้ถึง 17 ประการ ในมาตรา 10 ครอบคลุมการพัฒนา การใช้ความรู้ ความสามารถ และศักยภาพของเด็กและเยาวชนในทุกมิติ (National Youth Commission, Republic of the Philippines, 1995)

ใน สาธารณรัฐเกาหลี มีการตรา “รัฐบัญญัติการส่งเสริมกิจกรรมเยาวชน ค.ศ. 2004” (Juvenile Activity Promotion Act 2004) เพื่อกำหนดให้มีกระบวนการและหลักประกันการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในการพัฒนาความรู้ ความสามารถ และศักยภาพของตนเองในระดับชาติ โดยหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน นอกจากนี้ เมื่อใดที่เอกชน นิติบุคคล หรือองค์กรใด ต้องการสนับสนุนกิจกรรมเยาวชน รัฐและรัฐบาลท้องถิ่นอาจจัดให้มีมาตรการบริหารจัดการและการสนับสนุนทางงบประมาณเท่าที่จำเป็นเช่นนั้นก็ได้ (Ministry of Gender Equality and Family, Republic of Korea, 2011) สาธารณรัฐฝรั่งเศส รัฐบาลได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการเยาวชนและกีฬา มีหน้าที่โดยตรงในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเยาวชนในด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง ซึ่งรัฐมนตรีจะต้องตรวจสอบและปรับปรุงข้อมูลข่าวสารให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยเน้นการให้บริการข้อมูลข่าวสารเยาวชนแห่งชาติในรูปแบบสื่อออนไลน์ ผ่านทางเว็บไซต์ต่างๆ เช่น เว็บไซต์ที่รวบรวมข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโครงการความร่วมมือระหว่างชาติกับสหภาพยุโรป การรับสมัครนักเรียนนักศึกษาฝึกงานในองค์กรธุรกิจต่างๆ

การเผยแพร่นโยบายสาธารณะของรัฐบาลที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน การศึกษา การฝึกอบรม การทำงาน สุขภาพ นันทนาการ หรือวัฒนธรรม สิทธิต่างๆ ของเยาวชน เป็นต้น (Myriam, G., Renaud, F. and Solange, F., 2011)

สาธารณรัฐฟินแลนด์ มีการตรา “รัฐบัญญัติเยาวชน ค.ศ. 2006” (Youth Act 72/2006) มีการจัดตั้ง “องค์การเยาวชนแห่งชาติ” หรือ “National Youth Organization” ซึ่งรัฐบาลเองก็ได้กำหนดนโยบายจำนวนมาก เพื่อมุ่งเน้นส่งเสริมให้เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในประเด็นต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของพวกเขาเองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งในเรื่องการศึกษา สวัสดิภาพ และสิทธิต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ สาธารณรัฐฟินแลนด์ยังได้กำหนดให้มี “ผู้ตรวจการเด็กแห่งชาติ” (The National Children’s Ombudsman) ซึ่งตามรัฐบัญญัติผู้ตรวจการเด็กแห่งชาติ (The National Children’s Ombudsman Act) ได้บัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจการเด็กแห่งชาติว่า มีหน้าที่ทำการติดตามตรวจสอบสวัสดิการของเด็กและเยาวชน และการใช้สิทธิต่างๆ การโน้มน้าวผู้มีอำนาจตัดสินใจทั้งหลายโดยคำนึงถึงข้อเสนอแนะของเด็ก การถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากเด็กและเยาวชนไปสู่ผู้มีอำนาจตัดสินใจทั้งหลาย และส่งเสริมการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ทั้งนี้ นโยบายด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชน จะต้องมีการทบทวนและปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นในทุกๆ 4 ปี (Ministry of Education, Republic of Finland, 2006) สำหรับ สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ได้มีการจัดตั้ง “สภาสิทธิเด็กและวัยรุ่น” (Child and Adolescent Council) ในระดับเทศบาล ระดับรัฐ และระดับชาติ มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการควบคุมให้มีการปฏิบัติตามธรรมนูญแห่งเด็กและวัยรุ่น ค.ศ. 1990 (The Statute of Child and Adolescent 1990) และมีอำนาจเข้าแทรกแซงหรือขัดขวางการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิของเด็ก ตลอดจนให้บริการและ

การสนับสนุนแก่การจัดกิจกรรมพัฒนาเด็กและเยาวชนในระดับต่างๆ ด้วย และในธรรมนูญแห่งเด็กและวัยรุ่นฯ นี้ ได้มีบทบัญญัติที่แสดงถึงการรับรองสิทธิของเด็กและเยาวชนไว้อย่างมากมาย ครอบคลุมสิทธิขั้นพื้นฐานทุกประการตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กฯ อันเป็นผลทำให้รัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ รัฐบาลของแต่ละรัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลาย มีความผูกพันและมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการที่จะต้องส่งเสริมสนับสนุนและปกป้องคุ้มครอง สิทธิของเด็กและเยาวชนในทุกๆ ด้านโดยปริยาย (The Federative Republic of Brazil, 1990)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาหลักการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนไทย ใน พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เปรียบเทียบหลักการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ กฎหมายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในต่างประเทศ การสัมภาษณ์เก็บข้อมูลและแนวคิดจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน ตลอดจนการศึกษาโครงสร้างและแนวทางการดำเนินงานขององค์กรภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมพัฒนาตนเอง ได้แก่ สภาเกษตรกรแห่งชาติ สภาพัฒนาการเมือง และสมัชชาปฏิรูป พบว่า จำนวนและสัดส่วนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน ผ่านกลไกสภาเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย นั้น อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่สูงนัก จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพที่แท้จริงของเด็กและเยาวชนให้มากยิ่งขึ้น เช่น การปรับปรุงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ ตลอดจนการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ จะต้องมีการเพิ่มจำนวนของผู้แทนเด็กและเยาวชนในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติให้มากขึ้น เพื่อให้เสียงของเด็กและเยาวชนมี

พลัง มีความหลากหลายทางความคิด ตรงกับความต้องการที่แท้จริง และเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดอนาคตและการพัฒนาตนเองของเด็กและเยาวชนเองต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของ พ.ร.บ.ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ดังต่อไปนี้

1.การปรับปรุงโครงสร้างของสภาเด็กและเยาวชน

1.1 ให้มีการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบลขึ้นในแต่ละจังหวัด สภาเด็กและเยาวชนแขวง สภาเด็กและเยาวชนเขตในกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งให้มีการบัญญัติอำนาจหน้าที่ จำนวนและคุณสมบัติสมาชิก การบริหารงานของสภา และคณะที่ปรึกษาของสภาอย่างชัดเจน

1.2 ให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมให้ “นายอำเภอ” เป็นหนึ่งในคณะที่ปรึกษาของคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนอำเภอ เพื่อให้มี “เจ้าภาพ” ในการส่งเสริมและสนับสนุน ตลอดจนการบูรณาการการทำงานร่วมกัน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนในเขตอำเภอระหว่างสภาเด็กและเยาวชน กับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

2. การเพิ่มจำนวนผู้แทนเด็กและเยาวชนในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ

ขอเสนอให้มีการเพิ่มจำนวนผู้แทนเด็กและเยาวชน จาก 2 คน เป็น 5 คน ในมาตรา 10 (7) โดยเพิ่มเติมจาก 1) ประธานสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย 2) ประธานสภานักเรียนไทย และ 3) ผู้แทนขุเกษตรกรไทย ได้เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น มอบข้อเสนอแนะต่อผู้บริหารประเทศใน

ประเด็นที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการกำหนดหรือผลักดันนโยบายหรือยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กและเยาวชนของประเทศให้มากยิ่งขึ้น

3. การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย

ขอเสนอให้มีการเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทยให้ครอบคลุมในทุกมิติของการพัฒนาและความต้องการของเด็กและเยาวชน ดังต่อไปนี้

- 1) เป็นศูนย์กลางประสานงานเพื่อดำเนินกิจกรรมการพัฒนาเด็กและเยาวชนในจังหวัดต่าง ๆ
- 2) ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานของรัฐและองค์กรเอกชนหรือองค์กรชุมชนในการพัฒนาเด็กและเยาวชน
- 3) มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย แผนงานและงบประมาณของหน่วยงานของรัฐเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน
- 4) เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่อาจมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน จัดให้มีกลไกหรือช่องทางเพื่อนำไปสู่การปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับภาคเยาวชน ในการวางแผนและการประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย งาน โครงการและกิจกรรมต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อเยาวชน
- 5) เสนอคณะกรรมการเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชนหรือองค์กรชุมชน
- 6) จัดทำและนำเสนอรายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชน และรายงานผลการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ประจำปี เสนอต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา หากในรายงานฉบับใดปรากฏว่ามีข้อเสนอแนะ ข้อเรียกร้อง การร้องเรียน หรือการร้องขอให้มีการแก้ไข ปัญหา ช่วยเหลือ เยียวยา หรือดำเนินการเพื่อเด็กและเยาวชนอย่างเร่งด่วน คณะรัฐมนตรีหรือรัฐสภาจะต้องมีการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อ

ข้อเสนอแนะหรือการร้องขอเช่นนั้นอย่างเหมาะสมและรวดเร็ว

7) แสวงหาหรือร้องขอความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากหน่วยงานใดๆ ของรัฐ องค์กรเอกชนหรือองค์กรชุมชน ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ปฏิบัติงาน งบประมาณ ทรัพยากรและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อให้การดำเนินงานและการปฏิบัติตามนโยบาย งาน โครงการและกิจกรรมต่างๆ บรรลุผล

8) มีส่วนร่วมในกระบวนการศึกษาและการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ด้านเด็กและเยาวชน รวมทั้งการฝึกอบรม สัมมนา และการประชุมเชิงปฏิบัติการต่างๆ ที่ส่งเสริมทักษะและ ศักยภาพภาวะผู้นำเด็กและเยาวชน ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยมรักชาติและวัฒนธรรมไทย หลักการประชาธิปไตย และหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

9) จัดตั้งโครงสร้างองค์กรที่มีความชัดเจนและยั่งยืน สร้างและขยายเครือข่ายเด็กและเยาวชนภายในประเทศ รวมทั้งดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีกับเครือข่ายเด็กและเยาวชนนานาชาติ และ

10) ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการประชุมและการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่

นอกจากนี้ขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ดำเนินการในฐานะเป็นองค์กรหลักด้านการให้คำปรึกษาแนะนำในเรื่องที่เกี่ยวกับการพัฒนาเยาวชนและการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่
- (2) จัดสรรงบประมาณ สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นในการดำเนินงานของสภาเด็กและเยาวชนอย่างเพียงพอและเหมาะสม
- (3) แต่งตั้งบุคลากรของสำนักงาน ที่มีความรู้ ความชำนาญในด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชน เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของสภาเด็กและเยาวชนอย่างมีประสิทธิภาพ

(4) จัดทำและพัฒนาฐานข้อมูลสารสนเทศ
เครือข่ายเด็กและเยาวชนทั้งภายในประเทศและ
ต่างประเทศ รวบรวม จัดการ และสนับสนุนข้อมูล
ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเยาวชน

(5) ส่งเสริมและประสานงานกับหน่วยงาน
ภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน
และองค์กรชุมชน ในการมีส่วนร่วมส่งเสริมและ
สนับสนุนการดำเนินงาน โครงการและกิจกรรมของ
สภาเด็กและเยาวชน

(6) จัดให้มีศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน
หลักสูตรการฝึกอบรม สิ่งอำนวยความสะดวกในการ
ฝึกอบรมและการดำเนินกิจกรรมของเด็กและเยาวชนที่
เพียงพอและอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ส่งเสริมและ
สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ด้าน
เด็กและเยาวชน การสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ
ต่างๆ ที่ส่งเสริมทักษะ ศักยภาพภาวะผู้นำเด็กและ
เยาวชน การปลูกฝังค่านิยมรักชาติและวัฒนธรรมไทย
หลักการประชาธิปไตย และหลักปรัชญาเศรษฐกิจ
พอเพียง

(7) เสนอต่อดัชนีกรรมการ ให้มีการแต่งตั้ง
คณะผู้ตรวจการสภาเด็กและเยาวชน เพื่อทำหน้าที่
ติดตาม ประเมินผล กำกับดูแล แก้ไขปัญหา และ
ประสานให้เกิดการดำเนินงานตามนโยบาย
แผนปฏิบัติงาน โครงการและกิจกรรมต่างๆ ของสภา
เด็กและเยาวชน และ

(8) รายงานต่อดัชนีกรรมการ หากปรากฏ
อย่างชัดเจนว่ามีหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่น องค์กรเอกชนหรือองค์กรชุมชนใด กระทำ
การอันเป็นการขัดขวางหรือก่อให้เกิดความเสียหายใน
การดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของสภาเด็กและ
เยาวชนที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือตามสิทธิขั้นพื้นฐาน
ในกระบวนการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน

เอกสารอ้างอิง

“ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิรูป พ.ศ.

2553”. (2553, 2 กรกฎาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 127 ตอนพิเศษ 82 ง. หน้า 1-5.

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน
ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ. 2550.

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและ
เยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ :
มปท.

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน
ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ. 2553. รายงาน

การพัฒนาเด็กและเยาวชนประจำปี 2553.
พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพฯ : มปท.

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน
ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ. 2550.

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและพิธีสารเลือก
รับของอนุสัญญา. กรุงเทพฯ : มปท.

สภาเกษตรกรแห่งชาติ. 2553. ที่มาของการจัดตั้งสภา
เกษตรกรแห่งชาติ. ค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2555,
จาก <http://www.nfc.or.th/info/index.php?page=history>.

สภาพัฒนาการเมือง. 2551. พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเมือง พ.ศ. 2551. ค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2555, จาก http://www.pdc.go.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=559&Itemid=170

Ministry of Education, Republic of Finland. 2006. Youth Act 72/2006. Retrieved October 9, 2013, from http://planipolis.iiep.unesco.org/upload/Youth/Finland/Finland_YOUTH_WORK_AND_YOUTH_POLICY.pdf.

Ministry of Gender Equality and Family, Republic of Korea. 2011. Juvenile Activity Promotion Act 2004. Retrieved December 4, 2012, from <http://english.moge.go.kr/sub04/sub04>

_11.jsp.

Myriam, G., Renaud, F. and Solange, F. 2011.

Information Sheet Participation of Young
People France. Retrieved January 13, 2012,
from [http://youth-partnership-eu.coe.int/
.../Participation/.../informat...](http://youth-partnership-eu.coe.int/.../Participation/.../informat...)

National Youth Commission, Republic of The
Philippines. 1995. The Youth in Nation-
Building Act. Retrieved December 4, 2012,
from [http://nyc.gov.ph/about-national-
youth-commission/republic-act-8044](http://nyc.gov.ph/about-national-youth-commission/republic-act-8044).

The Federative Republic of Brazil. 1990. The Statue
of the Child and Adolescent. Retrieved July
22, 2010, from [http://www.eca.org.br/
ecai/htm](http://www.eca.org.br/ecai/htm).

The Government of Malaysia. 2007. Youth Societies
and Youth Development Act 2007.
Retrieved October 19, 2012 from [http://
www.kbs.gov.my/dokumen/pekeliling/akta_
Belia_bi.pdf](http://www.kbs.gov.my/dokumen/pekeliling/akta_Belia_bi.pdf).